

Tak for lån af den talende turban

Satnam er med på Kul -Tour rundt i landet for at fortælle, at indvandrere er ganske almindelige mennesker

Af Ivar Juel Nordentoft foto: Carsten Bundgaard

ijn@fyens.dk, caba@fyens.dk

ODENSE: Satnam Singh, tak fordi jeg måtte låne dig. Og undskyld, at jeg kom til at aflevere dig for sent. Heldigvis indkasserede jeres strenge bibliotekar ikke nogen bøde men tilgav og bød kaffe, tyrkisk slik, kage og humus.

- Jeg ligner lige præcis det, som alle er så afsindigt bange for. En terrorist. En vaskeægte talibaner, som kunne være kravlet ud af en hule i Afghanistan. Det er jeg nu ikke, og om kort tid starter jeg en handelsuddannelse på Niels Brock, fortæller Satnam.

En åben bog

Nu var hans opgave i går hverken at agere terrorist eller udbrede sin religion. Han skulle faktisk bare være sig selv, være en åben bog, lade sig låne ud og fortælle om sit liv.

<I>- Med det der skæg og den hat ligner du da også en terrorist?

</I>- Åbenbart, det er jeg blevet beskyldt for at være ikke færre end fire gange på vores tur landet rundt. Men hvis der er noget, jeg ikke er, så er det terrorist. Det er helt fjernt fra min religion. Jeg er sikh og tror på Gud og kærlighed. Det lange skæg og min turban skal ikke signalere vold, men det modsatte. Og så ved folk, hvad jeg står for, siger han.

Det med turbanen er først kommet til inden for de seneste måneder. Satnam føler, at han har fundet sig selv, og han vil godt vise sin tro.

Træning med turban

- Og turbanen er jo ikke den rigtige velvoksne af slagsen. Min måler vist ikke mere end halvanden meter, når den rulles af. En rigtig turban er omkring otte meter. Men den vil jeg nok føle for besværlig og tung på en varm dag.

I sommer var Satnam for første gang i syv år i Indien for at hilse på familien.

- Sidst kan jeg huske, at de alle sammen havde langt skæg og turban. Nu var jeg faktisk den eneste, der var sikh-agtig. Det var helt kikset med det lange sorte skæg, siger Satnam med et grin, trækker en skægkrøller ud og viser, at den næsten er en pegfinger lang.

- Integration kan kun lykkes, hvis vi blander os i de samfund, hvor vi lever. Vi kan godt være anderledes og se anderledes ud. Men vi skal være med og ikke bo i ghettoer, sende vores børn i egne skoler. Det skulle være ulovligt at have mere end 10 procent indvandrerbørn i en dansk folkeskole.

- Og det er måske også i overkanten. Der er sådan en trang til at søge sammen, når man er anderledes. Jeg ved det også med mig selv. Jeg ved, at det er præcis, hvad jeg vil gøre, når jeg kommer på Niels Brock. Vi har selvfølgelig noget sammen, når vi er anderledes. Det kan være sjovt at lave lidt skæg med danskerne og spørge:

- Hey mand, du vid vaj til Noerbro, eller hvad klog vær', siger Satnam, og man skal lige have den gentaget for at forstå.

- Vi gør det ikke for at være ondskabsfulde, men driller folk, som har lidt humor, og som vi godt kunne tænke os at komme i kontakt med. Jeg tror, at alle indvandrere kan tale tre sprog. Deres oprindelige, dansk og så indvandrer-dansk, siger han.

Bombeskræk

I Esbjerg var han lånt ud til en halvfuld mand, der kraftigt brokkede sig over, at han med det skæg og den turban måtte være en skide terrorist.

- Jeg snakkede med ham i en halv time, og da han havde hørt min historie, endte han med at sige af hjertet undskyld.

- Selv må jeg også sige undskyld til den skrækslagne mand, som jeg ubevidst kom til at skræmme livet af i den københavnske metro. Jeg var på vej til arbejde og kunne ikke finde en gratisavis i toget, så jeg smuttede lige ud og nappede en men glemte min mappe på sædet.

- Den mand var helt sikker på, at toget ville eksplodere om nogle sekunder. Han var helt bleg - og meget lettet, da jeg kom tilbage.

-<I> Hvordan ser det ud med integrationen om 10 år?</I>

- Jeg er ked af at sige det. Værre. Der bliver mere vi og de. Ude i verden og i USA vil der sikkert ske nye terrorangreb, og det vil ødelægge meget. Overfald og vold.

<I>- Hvad så med dit skæg og din turban. Skal det væk?

</I>- Nej, om det så bliver almindeligt at få bank på gaden hver eneste dag, så signalerer skægget fred og kærlighed. Men jeg har da en kammerat, som fjernede sine religiøse signaler, da han skulle have job i en bank.

Dansk kone, tak

Satnam har også planer om at få sin egen familie et sted ude i fremtiden.

- Min kone skal være dansk som mig selv. Men helst farvet. Ikke fordi jeg har noget specielt mod dansk eller europæisk udseende. Det er bare sådan, at man med tiden foretrækker og tænder mere på kvinder, der ligner en selv.

- Men en kæreste eller hustru importeret fra Indien, nej tak. Det vil være for vanskeligt. Kulturelt og sprogligt. Jeg er jo dansker med en anden religion. En dansk sikh. Ikke en indisk sikh.

Billedtekst: Satnam Singh får sig en snak om at være nydansker sammen med de belgiske turister Marc Dhondt og Veerle van Deputte. Foto: Carsten Bundgaard Nanna Tornøe har "lejet" Safaa Chamali, og hører hvordan hun oplever at være en af "de andre" i det danske samfund. Foto: Carsten Bundgaard Khadije Nasser fortæller om dengang hun som niårig flygtede fra Libanon med sin seksårige bror i hånden. De var blevet bortført af deres far. Heldigvis var der en mobiltelefon i flugtbilen, hvor Khadijes mor var i røret. Mia på armen af Charlotte Carington lytter vist ikke så meget efter. Foto: Carsten Bundgaard Satnam Singh deler flyere ud på gågaden i Odense. Hans umiddelbare lighed med et eller andet fra en hule i Afghanistan er ikke til at skjule. Men lån ham og snak. Så er han historien om en ambitiøs 13-tals dreng, der skal på Niels Brock. Foto: Carsten Bundgaard Projektet "lej et menneske" skal øge forståelsen for nydanskere. Med et telt og udlån på Gråbrødreplads. Foto: Carsten Bundgaard Vejen til danskernes hjerte går gennem mund og mave. Smagsprøver kan altid få os i tale, og bibliotekerne kunne øge deres udlån betydeligt med håndgribelige smagsprøver. Her er der humus, fladbrød, tyrkisk slik og arabiske kager, der serveres til kaffe og the. Om tre timer er de væk. Kul -Tour -biblioteksbusen skulle videre til kulturnat i Kolding